

Barcelona, 6 de juny de 1930

L'Esquella de la Torratxa

ANY LIV - 2658 - 15 cts. - Atrassats, 30

L'alcalde rodejat de les reines dels mercats de Barcelona

GRAN TEATRE ESPANYOL

Compañía de Comedias Cómicas

AURORA REDONDO y VALERIANO LEON

Hoy, viernes, tarde: ¿QUIEN TE QUIERE A TI? — Noche: Estreno en este teatro: LOS MARQUESES DE MATUTE.

Mañana, Sábado, a las cinco, y noche, a las diez y cuarto: LOS MARQUESES DE MATUTE

Domingo, tarde, a las cinco: LOS MARQUESES DE MATUTE. — Noche, a las diez y cuarto:

LA EDUCACION DE LOS PADRES

Lunes, tarde, a las cinco, y noche, a las diez y cuarto:

LA EDUCACION DE LOS PADRES

TEATRE TALIA

Compañia de vodevil i teatre modern

Primera actriu: ENRIQUETA TORRES

Primeres actrius: VISITA LOPEZ, DOLORS PLA

Primers actors: S. SIERRA i M. GIMENEZ SALES

Director de escena: R. CARALT

ULTIMA SETMANA D'ACTUACIÓ

Avui, divendres, tarda i nit, grans festivals a profit del Montepiu de dependents utilens de Teatres. — Tarda: EL CAMÍ DEL VICI, d'Amichatis, per Enriqueta Torres. "Els Mendi Cari", "Baldomerito", "Els Aristón". — Nit, a les 10: TARARÍ...!, i L'AGÈNCIA D'INFORMES COMERCIALS, amb la cooperació d'Avelí Galceran els balladors Morales, Còbala La Principal de Barcelona, Esbart de Dansaires Barcino, l'eminent tiple Tana Lloró cantarà La Santa Espina, acompanyada per la Còbala i puntejada per l'Esbart.

Demà, dissabte, tarda i nit, els dos èxits còmics, TARARÍ...! i TRES MARITS A COLL-I-BE o ELS PÓLVORS DE LA LLUISETA.

Diumenge i dilluns, Comiat de la Companyia. Grandiosos i escollits programes.

TEATRE CATALA NOVETATS

Avui, divendres,

PORCELLS I GARRINETS i MARTINA

Demà, dissabte, ESTRENA

EL GENDRE DEL SENYOR PERERA
L'AGÈNCIA D'INFORMES COMERCIALS

Diumenge, tarda i nit: EXTRAORDINARIS PROGRAMES

Es despatxa a Comptaduria

TEATRE COMIC

Avui, divendres, nit:

114 representació del grandios èxit, la meravellosa Revista
VENUS GENITRIX

Formidable èxit de la novella parella de ball, COOKE ELLINGTON, procedents dels principals teatres de l'estranger. — Sensacional èxit d'ELS BALLS D'AVANTGUARDA de VICENTE ESCUDERO, acompanyats de les ballarines CARMITA i ALMERIA, i del guitarrista L. MAYORAL.

Els millors discos
són els de

La voz de su amo

Compañia del Gramòfono, S. A. E.

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Soivre**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sifilis* (avarosis), *eosemes*, *herpes*, *úlceres vari-coses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Píndoles depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundós, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pesse-tes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sòkatarq, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrotllament, tractament i guariment de les dites malalties.

ANTONI LOPEZ

IMPRESSOR

Carrer de l'Om, 8

BARCELONA

"El qui té Blenorragia (Purgacions) és perquè vol"

Quan esteu cansats de medicar-vos sense trobar millora, o bé no assoliu un complet guariment de vostra Blenorragia en qualsevol de les seves manifestacions (uretritis, prostatitis, cistitis, artritis, gonocòciques, gonorrea crònica, o «gota militar», etc., etc., de l'home, i (vaginitis, metritis, leucorrea, fluixos, etc., etc.), de la dona; exigiu al vostre farmacèutic els acreditats

Catxets Neisserinos

i obtindreu un ràpid i perfecte guariment de la vostra malaltia, discretament i sense molèsties.

De venda: *Barcelona*, SUAÑA, Escudillers, 8; BELTRAN, Junqueres, 11; *Reus*, SOLER, Llovera, 26 i Centres d'específics.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

Els mercats a l'Exposició

ELS mercats han donat una nota de ciutadania simpàtica i cordial. La festa de diumenge ha estat inoblidable, i si se'n parlà abans de fer-la, més se n'ha de parlar ara que ja ha passat i que resta només el record del que els ulls han vist admirativament... La gent de les places són gent, en la seva majoria, alegre, riallera, divertida i rica. S'ha dit, per testimonis considerables, que hi havia més diners en joies i pedreria el dia de la festa dels mercats, al Palau Nacional, que el dia que hi celebraren el ball majestuós. Potser sí. I és que els brillants, les perles fines, els topazis, les aigüesmarines, els diamants, etc., són coses que atraïen els gustos de les dames i damiselles dels mercats. Una verdulera, una peixatera, una carnsaladera, una carnissera del segle XIX o, si voleu, dels començaments de segle, res no té a veure amb les d'avui en dia. Abans s'engreixaven darrera el taulell, duien un pentinat imponent i llepissós — ai, els llunyans temps de mandolina i pentinadora de dues cinquanta! — i les paraules que sortien dels seus llavis eren dites amb to gruixut i deshonest... Ara, la gent dels mercats s'ha afinat, com moltes altres classes socials. Com els xofers, per exemple.

La gent dels mercats tenen diners. Són rics. Viuen esplèndidament. S'han adonat que la civilització era un fet molt important, i qui més, qui menys, ha tingut desig de posseir el que les classes possessives i mandroses tenien. Un auto per un auto; una torre per una torre; una bona modista per una modista bona. El gran descobriment del segle XIX va ésser quan s'adonaren els economistes que l'obrer també era un consumidor i que a mida que es donés major empena a la capacitat adquisitiva de l'obrer, aquest despendria més i la indústria treballaria més. El gran descobriment de la gent dels mercats barcelonins va ésser que els diners no servien tan sols per a guardar o augmentar el negoci, sinó també per a lluir i viure millor.

I avui ens trobem que als primers rengles dels teatres; a les barreres i a les contrabarreres; a les tribunes futbolístiques; a les cadires del fronton; als matchs de boxa, etc., la gent dels mercats tenen les millors places; que saben ésser esplèndids i gastar uns diners ben gastats... Els taxis, els telèfons, els aperitius, les modistes de luxe, les joieries, etc., saben els diners que recapten de la gent dels mercats. Les dones saben vestir i vesteixen bé; no es volen engreixar per res del món, i fins arriben a fer exercicis terribles per a servir la línia; coneixen

el to dels perfums de selecció, i un cop han deixat la taula del mercat, passen per les Rambles, amb el mateix aire que una senyoreta del carrer de Claris o Llúria. ¿Que encara queda el tipus del segle passat? És evident. Però van deixant el pas a aquestes noies simpàtiques i rialleres que, en barrejar-se amb les modistetes, mecanos, etc., donen als carrers un to distingit.

Diumenge passat, amb motiu de la cavalcada extraordinària, la gent de plaça se sabé gastar els diners a dojo. Aquell lluïment, aquella gràcia, aquell to de la festa dels mercats retornava la Ciutat al segle d'or dels gremis... Les festes donades pels gremis, a Barcelona, foren d'un gust i refinament extraordinari. Cal donar una ullada general a la Casa de la Ciutat de l'Exposició, per a comprendre el que significaren els gremis per al progrés artístic, social, polític de la Ciutat. Balls, processons, festes, fires, espectacles, etc., foren organitzats pels gremis en competència divertida i, mantes vegades, violenta.

Els gremis retornaven en aquesta època, passada l'època de depressió de la guerra, en què no fou possible un punt de conciliació entre obrerisme i burgesia. No és que vulgui dir que s'ha acabat la lluita de classes; però vull dir que ha estat atemperada i alleugerida.

Gent dels mercats, amos i obrers, anaven, diumenge, a les carrosses barcelonines divertint-se a estones, avorrint-se d'altres... Però, es rescabalaren al ball de la nit.

Els mercats han donat un exemple als altres gremis. L'Exposició d'aquests darrers mesos, perfectament popular i viva, és dirigida pels homes que la crearen. La Justícia fatal ha donat una empena als que la bescantaren maldirigint-la i fent-ne, més que la manifestació d'un poble, un acte eminentment partidista i truculent.

Amb els mercats, amb els atletes de Catalunya a l'Estadi, amb els nous espectadors i visitants, l'Exposició rep l'alenada que li calia per a finir "en beauté".

FRANCESC MADRID

EL PONTÍFEX I EL DICTADOR

Tot i combatent inexorablement la lliure expressió de les idees, Mussolini no té, evidentment, la mateixa idea de l'imperialisme espiritual que el Sant Pare.

L'un i l'altre, és veritat, estan decidits a exterminar l'heretgia. Però no tenen pas la mateixa concepció de l'ortodòxia. La cosa és certament divertida.

Ara, que les dues eminències no gosen barallar-se a fons. Temen que hi surti guanyant, a fi de comptes, la llibertat del pensament.

LA BENEDICCIÓ DELS GARROTS

Tot amb tot, els dos camps, de vegades, coincideixen. Aquest és el cas de Monsenyor Ronconi, aplaudit rabiosament per les legions feixistes.

En un discurs ple d'evocacions bèl·liques i piadoses, el prelat romà ha lloat, en efecte, la immensa utilitat dels boscos, els quals, entre tants de beneficis, proporcionen els garrots — mitjà terapèutic excellent en la cura feixista...

Heu-vos ací una manera de glorificar, per les causes finals, l'obra del Creador!

ÈXIT SEGUR

Als cursets anunciats cal afegir-n'hi un altre. El donarà el cèlebre autor de "Cambó" — en 3 volums! — i diuen que versarà sobre "El joc dels disbarats".

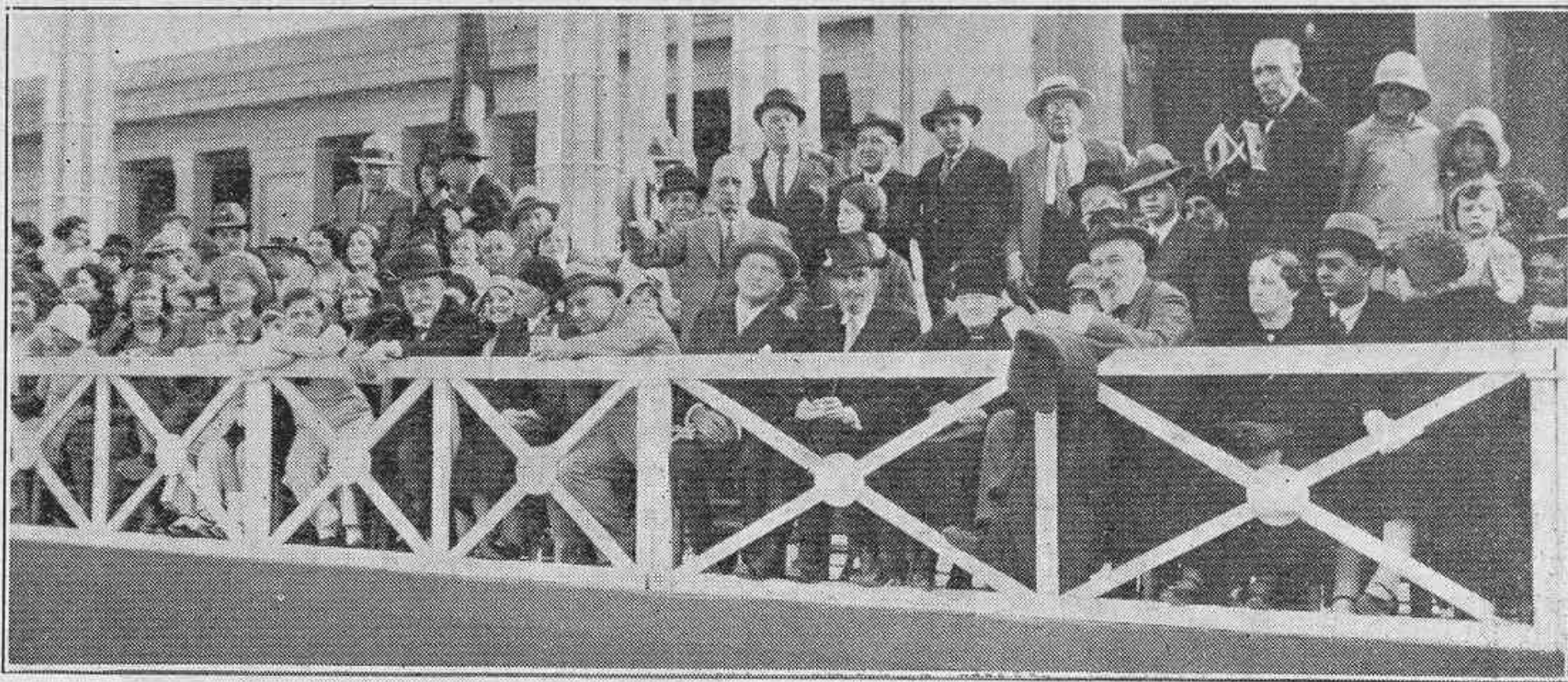
Donada la fama i perícia que l'autor gaudeix en aquest ram, li augurem un èxit definitiu.

LES REINES D'UN ESTIU

Amb el ball de gala dels mercats ha començat la tanda de balls de l'estiu. L'estiu no és altra cosa que això: uns draps d'envelats, una quantitat enorme de flors artificials, i uns reflets de cornetí.

Els altres anys això començava un xic més tard, tal

La tribuna del Jurat de la cavalcada de les reines dels mercats.

vegada per a no treure importància a Sant Joan, rei dels balls de carrer amb alfàbrega, aiguardent i coca ensucrada.

Però hi ha hagut una cavalcada dels mercats, s'han elegit reines i reina de reines. I bé s'havia de celebrar amb un xic de ballaruga!

I bé s'ha d'utilitzar aquell famós Palau Nacional de l'Exposició. Doncs res millor que utilitzar-lo per a un ball: el ball dels mercats, de les reines dels mercats.

Això per elles, aquest any, ha tingut un nou atractiu: veure els reis—no els de l'Orient, els llegendaris que vénen carregats de dolços i joguines, sinó els de debò, els autèntics, els que manen—i enfrontar-se reialesa amb reialesa.

No direm que les reines dels mercats—tan gentils que s'ho fan perdonar tot: fins el no donar-nos el pes just alguna vegada—es tractessin de tu a tu amb els reis autèntics. Però, vaja, que els devien mirar amb més coratge i franquesa que si no haguessin estat reines, encara que es tracti d'un regnat efímer i de circumstàncies.

Perquè, diguin el que vulguin quatre demagogs enemics

de l'orde i de la societat, un rei sempre fa respecte. Fins a les venedores de mercats. Però quan les venedores de mercats també són reines, ja no en fa tant.

Aquest any, però, les reines dels mercats es senten més reines que mai. L'haver conviscut unes hores amb un rei autèntic, l'haver estat amb ell sota el mateix sostre, els dona més importància.

Quan passin aquestes festes i les reines tornin a ésser unes senzilles venedores als mercats de Barcelona, per totes aquestes circumstàncies encara els semblarà que queda en elles un rest de reialesa. Sobretot, la reina de les reines, que, a més a més d'aquest honor, tingué el de ballar amb l'alcalde, que a més d'alcalde, és comte i afeccionat a la literatura.

La parada d'aquesta noia gentil, d'ara endavant, ja no semblarà una parada: semblarà un tron.

I qui s'atreveix a regatejar davant d'un tron?

VIRAI

El pintor Lluís Garay

En parlar amb un home i tractar-lo, part d'enllà de la seva feina usual, sabreu de bona veritat, sobretot si és artista, si és que les seves obres són filles del fred enginy o bé si són fidel tornaveu del seu caràcter.

Amb el pintor Lluís Garay aneu sobre segur. Si l'home és expressiu, afable, d'una bondat sense llamineria i

molt menys espectacular i retòrica, el pintor és lo que representa en quant s'han vist les seves teles.

Teles d'una suavitat adorable, sense cap mena de concessió a l'estridència.

Parlen el llenguatge entenedor de la música sense paraules de l'ànima veritablement enamorada de la llum del seu poble que, com se sap, és Múrcia, l'exquisida panera de flors presonera de l'anguilejant Segura.

L'habitual vehemència llevantina queda transfigurada per Garay en la més suau de les transcripcions sensibles del paisatge.

Hom creuria que el pacient benedictí de la pintura murciana, sobreposant-se fins a la mateixa raó d'ésser violent que és causa del dissortat tipisme de la seva gent, s'ha complagut en anar filtrant les bones begudes de la més captivadora pintura dels darrers temps i no s'ha deturat fins a expressar les seves pròpies emocions mitjançant agradar-nos pel seu aparent primitivisme.

Garay té una veu tan pròpia en el chor universal de

Les il·luminacions de la plaça de Catalunya

—Veritat que sembla un «biscuit glacé»?

—Es clar, com que els que ho han fet són una colla de frescos!

les transcripcions coloristes que es pot permetre el goig de prescindir de temptacions de baixa mà, és a dir que ja per a res no necessita el voler atraure per la brillantor sovint artificiosa, de colors i de pseudo-volums amb què sovint s'embadoquen els no cultivats.

Sap dels darrers esforços de la tècnica i se'ls ha incorporat a la pròpia sensibilitat, auriolant-los amb el prestigi sense engallament, que dóna el sentir-se apte i sensible.

La seva calligrafia pictòrica aconsegueix, altrament, fer deturar al més esquerp dels eixuts. Si Emerson podia escriure que el més excellent poeta és el que encerta a cantar la insinuant música de la gota d'aigua, i que l'home més home és el que en el buel-buel de les espesses multituds sap conservar la independència de la soledat,

¿com hauria vist, ara, l'art pulquèrrim de Lluís Garay?

A les *Galeries Laietanes* ara exposa el ver poeta de Múrcia que és mestre senzillament de pintors, Lluís Garay, una bona mostra del seu art.

Els que se'n vulguin gaudir, faran bé d'acudir a visitar l'exposició de pintura de Lluís Garay. Si en compren, que fóra el millor bon pensament que se'ls podria acudir, el nostre goig fóra complet. Poques vegades hom pot aconsellar amb tanta seguretat.

Lluís Garay, com artista i com a home, mereix que totes les seves teles li sien adquirides.

¿No hi hauria manera d'obrir una subscripció i oferir, quan menys, una pintura de Garay al nostre Museu? ¿Per a quan la realitat de la Intelligència i de la Concòrdia?

JOSEP MARIA DE SUCRE

Barcelona - Atracció

Ja sabem que no descobrirem res de l'altre món. No som desconixedors que aquestes quartilles tots els barcelonins les saben de cor. Però sempre és bo recordar les petiteses de la nostra ciutat, oi més ara que sembla que, amb els darrers mesos de l'Exposició, es vol intensificar la propaganda perquè siguin numerosos els visitants de Barcelona.

No acostumem a prendre seient gaires vegades a les tauletes que ocupen les voreres dels nostres carrers. Mancant al nostre costum, ens hi havem assegut a prendre un vulgaríssim cafè. Beguda barateta, que més o menys és cafè, i que s'allarga a la mida de cadascú amb l'ampolla d'aigua que, si no se'n descuiden, et posen al davant. El nostre pressupost havia estat calculat d'avant mà i ens disposàvem a llegir el periòdic...

“—¿Limpio, señorito?”

Un cira-botes, sense respectar el descans dominical, ens brindava llur treball. Ens hem mirat les sabates. Sí!, tanmateix el fangueix d'aquests dies cridava una raspallada. Cinc minuts comptats de tenir als nostres peus un jove brut i espitregat ens ha costat dos ralets.

“—Señorito, el de la suerte. Capicua. Vamos, quédese con él...”

Ens l'ha refregat pel nas, l'ha doblegat, ha cercat la nostra butxaca i, no valent-hi les nostres protestes, hem tingut d'afluixar cinc pessetes i “la voluntad”.

Mentrestant, s'havien instal·lat entre la nostra taula i el pas dels carruatges, dos cecs i una nena d'ulls molls, que se'ls refregava constantment. Han tocat (?) un tros de pel·lícula sonora que les “raspes” han popularitzat i que les nenes “bien” destrocen amb el piano. Com era d'esperar, ha passat el platet i hem posat mà a l'armilla pensant que, a la fi, l'almoïna és una virtut.

Respiràvem satisfets d'haver acomplert ja el nostre deure, quan un home amb un fardell de llibres i mitja dotzena d'exemplars a les mans els ha deixat damunt la taula per tal que escollíssim.

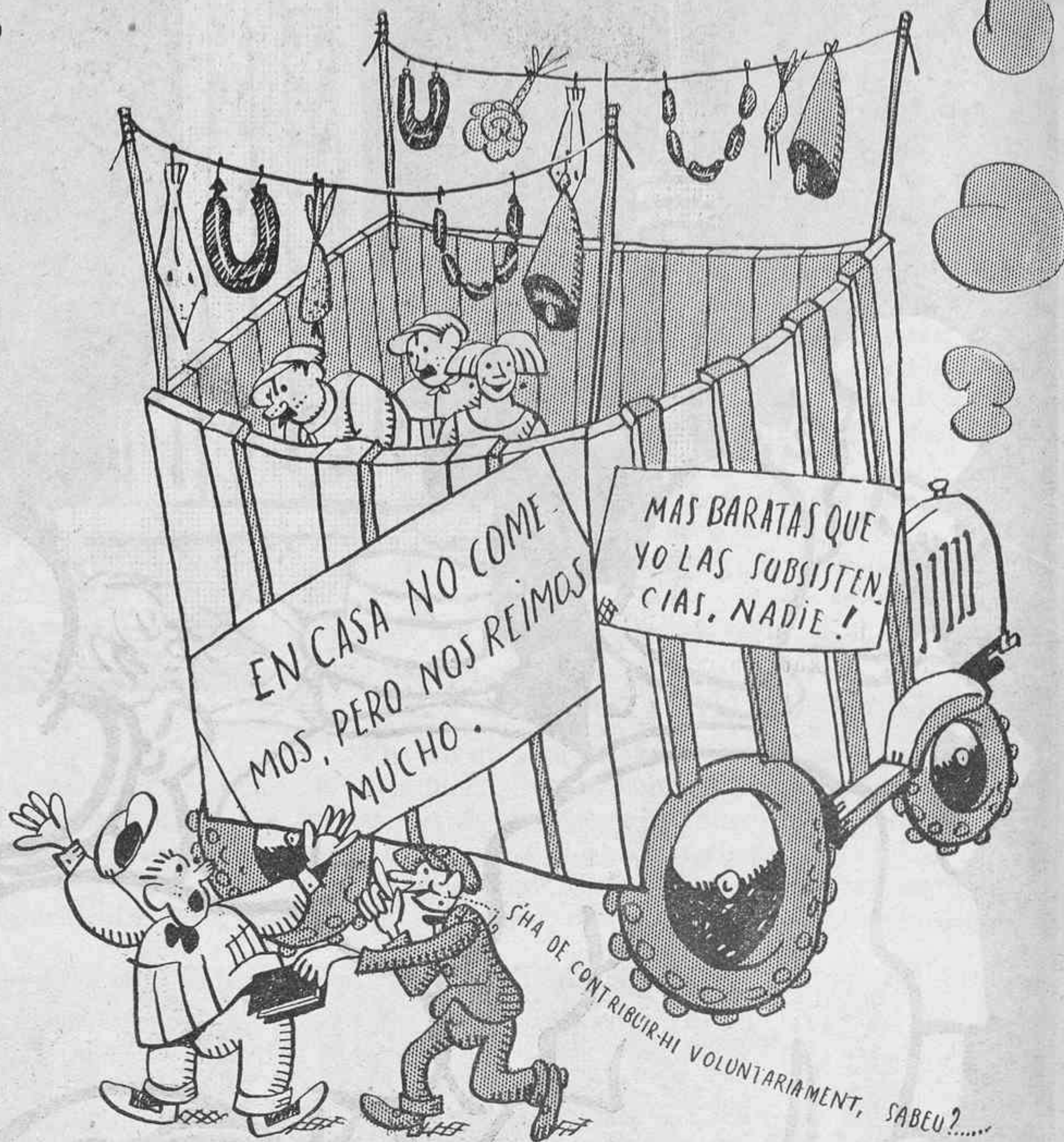
—Baratets, baratets—ha dit. —A menys del preu de cost!

Ens ha costat convèncer-lo que tots els que portava ja els havíem llegit. Per fi se n'ha anat.

“—Postales de Barcelona, postales. Quédese con la colección, caballero.”

—No ens interessien, senyora; som fills d'ací, nosaltres. Ja la coneixem prou bé, la plaça de Catalunya.

“—Pues esas de los toros. Mire, era una corrida regia.”

I després de tanta cavalcada ens abaixaran els lloguers i les subsistències?

—Vagi en nom de Déu, mestressa! No som tauròmacs.

“—¿Uf, qué genio! Ni que fuera “usté argo”.

Més tard, per acabar-nos d'excitar els nervis, un venedor de bisuteria, un altre de boquilles, més cira-botes, més cecs i més venedores de dècims.

Hem cridat el cambrer, paguem aquella consumació barateta en principi que gairebé ens costa més que un berenar als salons de te aristocràtics, i fugim Rambles avall, per tancar-nos amb clau al nostre despatx, per por que encara vinguin a empaitar-nos.

Davant nostre s'ajup un senyor i cull un envelop. Ens pregunta si és nostre. No sabem si dir que sí o que no per tal que calli d'una vegada i ens deixi tranquils. Ens mira somrient, fa l'ullet i vol acompanyar-nos carrer del Carme endins. Parla d'un negoci, ens ensenya un plec de bitllets i ens fa ballar el cap. La nostra testa s'illumina i, tocant-li l'espatlla, li diem:

—Mestre, aquesta vegada us haveu equivocat.

Es posa seriós. S'enfada, crida, es forma un grup i un de la “porra” ens aconsella dissoldre'ns per a no perdre temps amb citacions. Optem per creure com a bons minyons, i ja ens endinsàvem per la Riera Alta, quan a un del grup li havien furtat el rellotge.

DOMÈNEC DIUMENGE

Capricis i paradoxes

JA N'HI HA PROU!

La xiulada a les illuminacions de la Plaça de Catalunya ha estat unànime. Tothom està d'acord que tots aquests *fallus* decoratius i lluminosos són una cosa tristíssima, de fira, de festa major de poble, amb envelats i ballades. Així mateix, en conjunt, totes les iluminacions de façanes i d'escaparates han estat un fracàs apoteòsic. No hem vist ni una prova de fantasia o de gust; no hem vist cap mena de prodigi tècnic. La de la Canadència, per exemple, que el natural fóra que, posat a fer, s'hi haguessin lluit — ja que, com qui diu, per a ella es fa la festa —, és tan rudimentària, que fins gairebé ni sembla feta amb electricitat: sembla del temps dels gresols i de les espelmes.

De totes les disbauxes sense solta de l'època de l'Exposició, aquesta ha estat, evidentment, encara que de les més modestes, de les més estúpides; una de les que més en ridícul han deixat Barcelona. Bunyols, per exemple, com el del "Pueblo Espanyol", tenien encara una certa defensa. Costaven un dineral, és cert. Però, davant dels badocs, feien el seu efecte. Altrament, podien, en certa manera, demostrar l'espanyolisme dels catalans; i fins també, per a un esperit fi i intelligent, la diversitat dels costums, del clima, i del sentiment estètic de les diverses terres hispàniques. En aquest sentit, aquell poble de paper mastegat, aquell poble esquelètic on no hi circula la sava de la vida, resulta una cosa més exemplar que l'estudi del folk-lore o de les danses.

Però aquesta setmana dita de la llum, no serveix per a res, com no sigui per a demostrar que els seus organitzadors han estat, si no tan dilapidadors, tan ineptes per organitzar festes, com els cèlebres organitzadors d'aquell magne torneig que emmetzinà de tedi, per a tota la vida, a no sé quants milers de ciutadans de Barcelona.

Ah!, no saben com sentim, de tot cor, no poder atribuir aquesta nova atzagaiada al passat Ajuntament de la Dictadura. Es digne realment d'haver esdevingut sota la tutela paternalística del baró de Viver.

Però, en fi, aquest fracàs ens hauria de servir d'escarment i decidir-nos a acabar d'una vegada amb festes i festetes que no ens distreuen gens i que ens costen molt cares. Qui més, qui menys, ja està tip d'una Exposició que, en el fons, no ha servit d'altra cosa que per enriquir uns quants senyors, carregar-nos d'impostos i de deutes, i fer passar Barcelona, als ulls dels estrangers, com una ciutat de nous rics vanitosos, xauvinistes i sense gust.

DOMÈNEC GUANSÉ

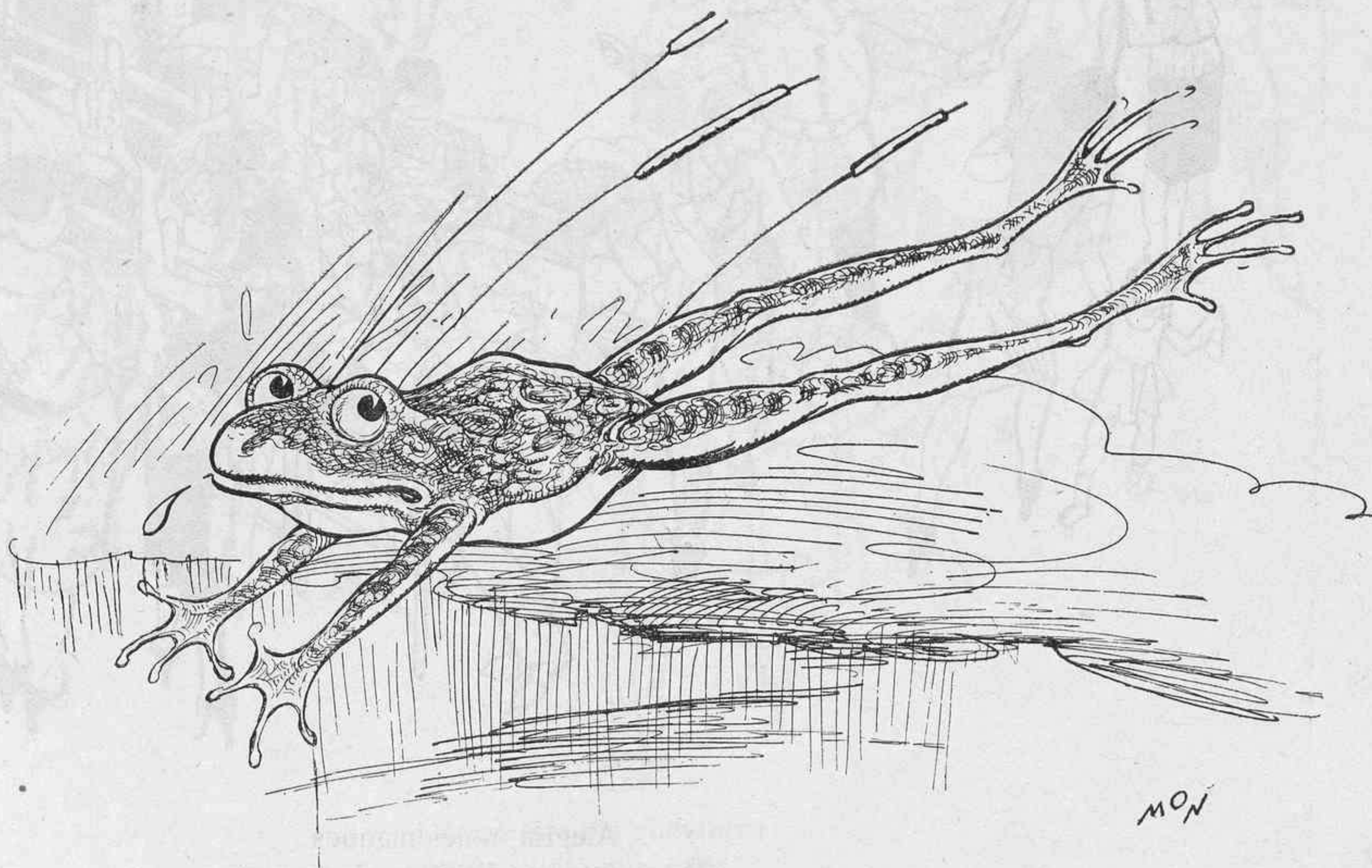
Setmana Mistral

Del 25 al 29 d'aquest mes se celebrarà, a la nostra ciutat, la setmana dedicada al primer centenari del gran poeta Frederic Mistral.

Les tasques del Comitè que amb tanta activitat ha treballat, a la nostra terra, per honorar la memòria del gran poeta provençal, tindran un solemne acabament amb la Setmana Mistral.

Començant-se el 25 amb una sessió a l'Ateneu Barcelonès, finirà el 29 amb la inauguració d'una estàtua dedicada a Mistral en els magnífics jardins de Montjuïc. Entre mig, tindran lloc diversos actes commemoratius (cursets, conferències, lectures), als quals han estat convidats la senyora vídua Mistral, el "capolier" Màrius Jouveau i En Frederic Mistral (nebot). Aquest darrer ja ha confirmat llur vinguda.

Si alguna vegada sentim goig per aquests homenatges als homes de vàlua, més ho sentim ara que es tracta de commemorar el centenari d'un català provençal les obres del qual han estat profusament llegides.

—A l'aigua, que això d'aquí està massa enfangat!...

La cavalcada dels mercats

Alegria, noies maques
que han florit en els mercats

i demà tots els queviures
aniran d'allò més cars.

Un homenatge a Rusiñol

Els vinents diumenge i dilluns, tindrà lloc un homenatge popular al venerable Rusiñol, a Montesquiu. La comissió organitzadora, que pot dir-se és tot el poble, ha combinat uns quants actes en honor del dramaturg de Catalunya i bon amic de L'ESQUELLA, entre els quals sobresurten el descobriment d'una placa de marbre donant el nom de Santiago Rusiñol a un carrer, i la representació de la seva obra "La mare".

Hi haurà, a més, sardanes, concerts, balls i un dinar d'homenatge, al qual hi assistiran les autoritats.

La festa, que promet ésser un èxit, honora Montesquiu i, amb ell, tota la nostra terra. Acostumats com estàvem a homenatges ridículs i banquets fastuosos en aquests sis anys i mig de dictadura, dona goig de veure com l'esperit racial es mostra cada dia amb més ufana, i, sense pretensions, a un dels pobles de la terra que l'estima tant, s'homenatja a Santiago Rusiñol.

Depilacions

Les modes que, per turment del cos femení, han sortit i surten constantment, podríem classificar-les en tres categories: bones, mitjanes i dolentes.

La faldilla curta fins més avall del genoll, el cabell tallat, l'escot decent i limitat, pertanyen a les primeres. Cabells tallats fins a l'exageració, i vestits sense mànegues, pertanyen a les mitjanes. El cutis bru, amb cabells oxigenats, llavis pintats amb carmí encès, galtes convertides en dues roses de cent fulles, poden considerar-se com a dolentes.

Una, però, n'hi ha de brutal, inhumana, per a resumir-la en una paraula: la depilació de les celles.

Aquest manyoc de cabells que portem damunt dels ulls juguen un paper important, no sols en l'estètica, sinó fins en la salut.

Quan amb aquests aparells de tortura, quasi inquisitorials, les dones s'arrenquen els pèls un a un, les veïssiu com els rodolen, cara avall, unes llàgrimes com cigrons! I si les contempleu després amb aquells ulls vermells, tristos, plorosos, com si estessin atacats d'oftalmia, veritablement us farien llàstima, però no del suplici que voluntàriament s'imposen, sinó del poc coneixement que tenen. Aquest arrencament de pèls, deu perjudicar-los la massa encefàlica, si és que encara els en queda una mica.

Aquesta, com totes les modes, començà per la classe alta, les "niñas bien", i paulatinament degenerà fins a les classes més baixes. Les "raspes" ho fan, de veure-ho fer a llurs senyores.

Quan veig una noia que damunt dels ulls hi porta sols una ratlleta insignificant que sembla traçada amb un llapis o un tap de suro fumats, em fa l'efecte d'un Mefistòfeles femení, o d'un personatge "infernàl" escapat "furtivament" de la "Divina Comèdia".

H. AIMERICH

Barcelona

Barcelona és una ciutat teatral, amb totes les bateries de color enceses i amb decoracions de Marcel Stobbaerts.

Una ciutat super-realista amb personatges d'opereta vienesa, vestits per la Paquita.

La imaginació del lector de seguida pot suggerir com és una ciutat teatral, de "quita y pon", plena de trucs, una ciutat de paper que els tramoies la munten en un tres i no res, que la dobleguen i la facturen per anar de "tour-née".

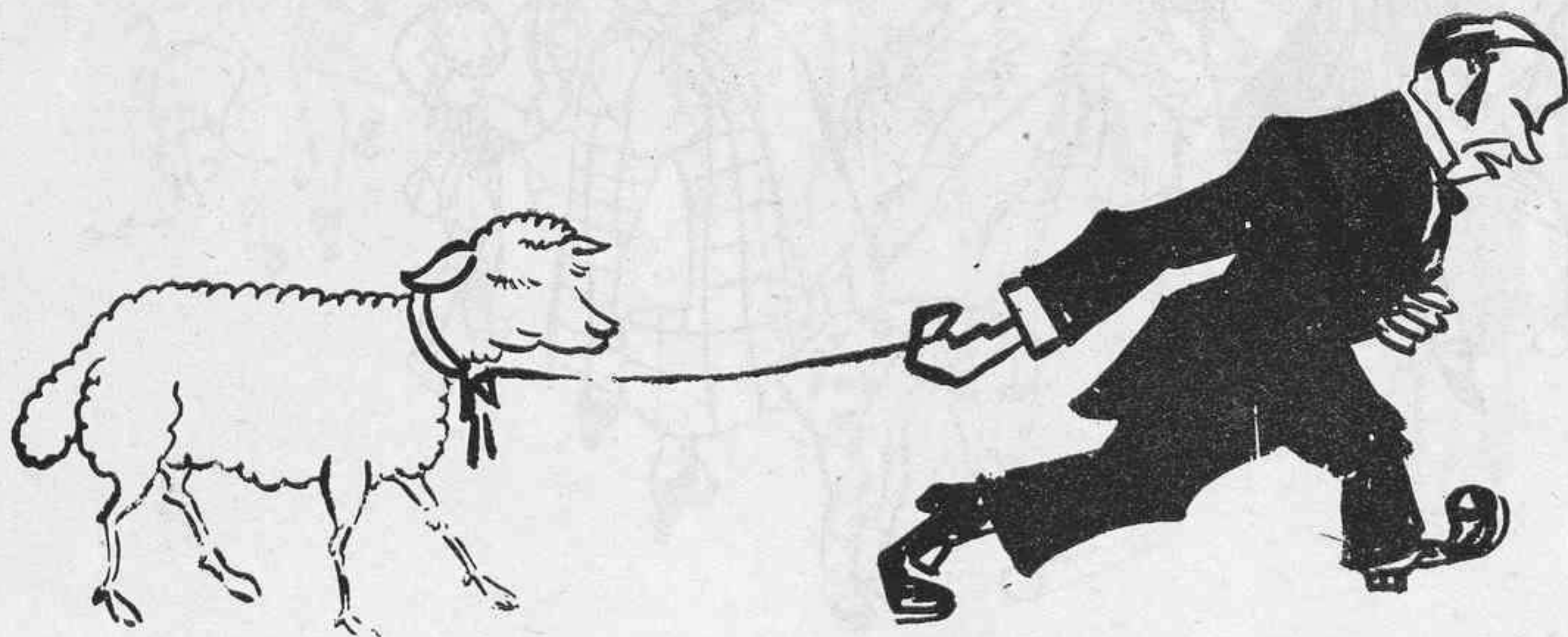
Les decoracions de Stobbaerts són iguals; ara, que sols hi ha una diferència, que són transcendents, d'una plàstica allucinada. Els fanals estan cap per vall, les xemeneies són tortes i les cases cauen una sobre l'altra, i la gent no cau, però va de tort; és una visió sintètica d'una ciutat suggestiva, una ciutat alegre i confiada, d'un dramàticisme d'estampa japonesa, una ciutat de "cromo" il·luminada amb tintes litogràfiques.

Barcelona és una ciutat teatral, amb totes les bateries enceses, decoracions i trucs extravagants, de plasticitat còmica i malabar, irònica, d'una ironia agressiva com la de les pantomimes, i d'un sintetisme apocalíptic.

Quatre plats com els d'un menú, l'un sobre l'altre, fent equilibris damunt una trompa violada i transparent, quatre plats excel·lents. Entremès, macarrons, llobarro i ànec. Un àpat succulent, esplèndid, opípar, per tal que ensalivin els mortals de la ciutat festiva, que els contempla amb la boca oberta, ensumant l'oloreta del rostit per fer-se passar la gana o llimant l'enginy per enfilars'hi acrobàticament per abastar-los, com el pobre Valbuena.

Seria un número sensacional, abocar de cara als espectadors aquelles quatre menjadores que des de baix brillen vernissades com porcellanes de Sevres.

BALDOMER XIFRÉ

PREPARANT-LO PEL CORPUS

El be: —Però que voleu dir que per mi no és Corpus tot l'any?

Palau de Projeccions

ESTRENA DE LA REVISTA ANGLESA "WAKE UP AND DREAM"

(Desperta i somnia)

Ha estat inútil que els dirigents d'aquesta revista importada de Londres advertissin al públic que aquest espectacle era totalment diferent dels que estàvem acostumats a admirar. La gent, el primer dia, hi anà convençuda que la revista anglesa podrien entendre-la, i quan s'adonaren que els acudits i facècies en anglès no els podien entendre, s'enutjaren perquè l'idioma anglès no era tan conegut com el català. No s'adonaven que passaven per davant dels seus ulls còmics tan extraordinaris com Sonnie Hale, un dels millors actors anglesos d'avui en dia; com Jack Stanford, que és el millor ballarí europeu que ha passat per Barcelona; com Laurie Devine, que és una de les dansarines més extraordinàries d'Anglaterra... Volien alll que se'n diu "cuixa". Els nostres afrancesats són francament poca-soltes. No veien, com més tard han dit testimonis i tècnics com Oleguer Junyent, Salvador Alarma, Domènec Carles, Francesc Costa, Enric Borràs, etc., etc., que la cosa important d'aquesta revista és el to, la distinció, la gràcia unitària dels colors, les llums i la coreografia i la diversitat que representa per a tots els espectacles donats a Barcelona.

Hi ha hagut crític, per exemple, que ha dit que "no se trata de una revista, sino de una sucesión de cuadros de diferente especie", potser ignorant que precisament això és la revista; n'hi ha hagut d'altres que s'han donat importància dient que "ja havien vist millor", com aquell abonat al Liceu que no creia que els balls de Diaghilew fossin millors que els de la Pauleta Pàmies; altres han trobat car un espectacle portat de Londres; s'han dit xifres tan fantàstiques que, d'ésser certes—que no ho són—, incapacitarien a tots els que han intervingut en aquest afer, etc... Però més tard, el públic ha reaccionat, i ara cada nit omple el Palau de Projeccions per a admirar un espectacle magnífic i extraordinari que "no es de construcción nacional", perquè les revistes, com el circ equestre i l'aritmètica, no pot tenir pàtria, donat que és un gènere internacional totalment i que només es construeixen revistes, sinó bastides i edificis públics.

"Wake up and dream" és una revista extraordinària que no s'havia vist mai a Barcelona, i la reunió d'artistes és senzillament única. Tan sols queden cinc dies darrers, i els barcelonins no deuen quedar sense veure un espectacle meravellós que ja no tornarà mai més a Barcelona.

El que cal és que serveixi d'exemple als autors, "productors", directors d'escena i artistes de casa nostra.

Les aficions d'En Josep Pla

En Josep Pla, escrivint, és la mar de graciós. —Oh, això ja ho sabem— dirà algú de vostès. —Sí, bé; però és que la gràcia d'En Josep Pla, quan escriu, és tota especial. Em refereixo a aquell article que dissabte passat signava a "La Veu de Catalunya".

Ves per on ens hem assabentat d'una de les seves immoderades afeccions. No sé pas per què ens ho ha de dir, un home com ell, i en un article on vol tractar el tema de la unitat i del fraccionament del moviment català, que en certs moments ha estat immoderadament afec-

cionat a treure conseqüències de l'experiència estrangera. ¿Quina relació hi pot veure, En Josep Pla, entre aquestes dues coses? No vull pas dir que no hi pugui ésser. El que no crec és que ell la hi pugui ni la hi vulgui trobar. Per això, quan llegirem aquell tros en què, amb una ingenuïtat que no li escau pas gens, demana per què no hem tret d'aquesta curiositat les lliçons més ostensibles, ens preguntarem si de debò en aquells moments el senyor Pla no desvariejaria. Perquè, fins i tot deixant de banda si tot allò que diu de Txecoslovàquia i Irlanda és o no veritat, i sobre aquest respecte En Rovira i Virgili ja li va dir el què a "la nau" d'aquell mateix dissabte, és veritablement graciós que sigui ell, tot un prohoms de la "Lliga", qui s'atreveixi a passar, per exemple, del moviment català al que desplegaren, en iguals circumstàncies, Txecoslovàquia i Irlanda.

Fixem-nos-hi bé. El senyor Josep Pla està segurament convençut que la seva manera de pensar i la d'En Cambó és la millor. Més encara; voldria que tot Catalunya pensés com ells, és a dir, voldria que tot Catalunya fos de la "Lliga". Doncs, bé; si el senyor Josep Pla creu i vol tot això, ¿és possible que, per altra part, vulgui que seguim el camí que seguiren aquells pobles de què ens parla? ¿No veu que si algú s'aparta, en el nostre moviment, d'aquell camí, és ell i els que pensen com ell? ¿Es que potser creu que el camí que va portar aquests pobles al terme de les seves aspiracions és el que ell, la "Lliga" i En Cambó, senyalen per a Catalunya?

Si el senyor Josep Pla ho creu així, li direm que és molt càndid; i si no ho creu, que és la cosa més probable, i, amb tot, continua increpant-nos perquè no seguim l'exemple de Txecoslovàquia i Irlanda i contant-nos les seves afeccions a treure conseqüències de l'experiència estrangera, li direm que àdhuc com afeccionat és una llaua.

MARREC

ROMEA

"Fi de jornada", la magnífica obra de Sherriff, ha estat un fracàs. I consti que ho diem amb un profund disgust. Hi ha crisi de sensibilitat, crisi d'intel·ligència. El públic ha baixat un grau més en el descens vers el teatre analfabet. Es llàstima que no hegui esment de la desorientació llur. I és llàstima que els crítics, o els que fan de crític, ajudin a aquesta desorientació.

Del "Volpone", de Ben Johnson, estrenat dimecres, no som a temps de parlar-ne. Ho farem en el vinent número.

NOVETATS

No fa pas molts dies que havíem vist representar "Martina", l'obra de Jean Jacques Bernard que ara ens dona en català Josep Pous i Pagès, a la companyia francesa que actuà uns breus—massa breus—dies al Goya i de la qual formava part la deliciosa Madeleine Renaud.

Ja diguérem, quan s'estrenà en francès, que "Martina" ens semblava una gran obra; ja diguérem tots els seus mèrits.

Ara, quan s'ha estrenat en català, cal repetir tots els elogis. I posar-n'hi de nous per la labor de Pous i Pagès com a traductor. Veritablement, Pous i Pagès, ha sabut trobar—cosa di-

ficilíssima—l'equivalent català a totes les bel·leses que en l'original té l'obra. L'empresa no era gens fàcil i calia un tremp d'escriptor veritable que Pous i Pagès posseïx com pocs, per a rebre-ne.

Ara, en català, l'obra devenia més viable per al públic. I els mèrits i bel·leses de l'obra estaven a l'abast del públic. Però el públic no ha anat a veure "Martina", no s'ha interessat per aquesta obra intel·ligent i fina. Seria curiós saber per quina mena d'obres s'ha interessat el públic aquesta temporada. Encara que ja suposem quines seran: les d'un ordre més marcadament inferior.

La interpretació, força acurada, sobretot per part de Josep Fornés, que sabé sustreure's a les comparacions, sempre enutjoses.

NOU

Amb un tema de la Barcelona vuitcentista—tema en el qual, com és de ritual, es barregen l'amor i la política—Víctor Mora ha escrit "La Revolta", un llibre de sarsuela que ha musicat el mestre Felip Caparrós.

Víctor Mora és, indubtablement, un jove que té condicions per a conrear un teatre fàcil i de no massa pretensions. Però, després d'haver-li vist tres o quatre obres, ens fa l'efecte que s'adorm. Des de "Cançó d'amor i de guerra" no l'hem vist avançar un pas, ans al contrari: ens ha semblat que s'estacionava i, a vegades, retrocedia. Víctor Mora no ha estrenat res superior a "Cançó d'amor i de guerra". I això cal reconèixer-ho i declarar-ho lleialment per dues raons: perquè els comentaris del públic la nit del passat dissabte ho confirmaven, i per si li serveix d'estímul.

Víctor Mora, del que esperàvem molta cosa, no fa més que el tòpic, el lloc comú, repeteix tipus i situacions, no dona qualitat literària al diàleg que, mantes vegades, no és ni català. Com no són catalans els noms de Carmina i Pepona; com no es pot dir "sigut" en català. Aquestes coses elementals, el senyor Mora no hauria d'ignorar-les. Tot això és més de doldre bo i reconeixent com reconeixem grans condicions en aquest jove autor.

La música, del mestre Felip Caparrós, brillant i encertada. L'orquestració està feta amb gràcia, deixant sempre que la frase musical prengui relleu. Llàstima que hagi abusat potser un xic massa del cançoner popular.

Molt bé la interpretació, sobretot per part de les senyores Valor i Vergè, i dels senyors Rosich, Llimona, Cosin. Els decorats de Batlle i Amigó i Valera, Zabala i Campsaulinas, molt encertats de color i de perspectiva.

TÍVOLI

"Transoceànic" és una opereta "arrevistada", tan "arrevistada", que d'opereta pròpiament dita gairebé no en queda en aquesta obra i, en canvi, hi domina plenament la revista.

Al públic d'aquesta mena d'espectacles la filiació de les obres no li interessa massa. Menys quan són presentats amb riquesa i fastuositat i estan interpretats per artistes del mèrit de Milly, Rina Galeffi, Orsini i Micheluzzi.

CÒMIC

Vicente Escudero, el formidable ballador, ha donat unes representacions en aquest teatre. I ha obtingut un gran èxit. La pobra gent que creu que el del Paral·lel és un públic poc menys que de zulús se n'ha endut un bon desengany.

Cal que el públic del Paral·lel perseveri en aquesta actitud de respecte i comprensió.

M. B. i M.

ENTREACTES

RAMON VINYES, NO TÉ SORT

Tampoc aquest any no s'ha estrenat a Novetats l'obra de Ramon Vinyes "Fornera, rossor de pa". No s'ha estrenat malgrat estar anunciada i admesa des de fa dues temporades.

FI DE TEMPORADA

El passat dilluns donà per finida la seva temporada oficial a l'Espanyol la companyia de Josep Santpere.

Josep Santpere, com cada any, ha fet esforços, ha lluitat, per a fer obres d'una certa dignitat. No ha trobat l'obra d'èxit de la temporada. Però el seu ha estat el teatre més concorregut de tots els catalans.

OBRA NOVA

Lluís Capdevila i Homedes Mundo preparen una nova sarsuela catalana a base del tipus de Roc Guinart.

TEATRE SELECTE

Aviat aquesta notable Associació donarà a Barcelona una nova obra de teatre modern.

Diuen que al Marroc hi ha una gran plaga de llagosta. Si només fos de llagosta, rai!

El Comitè de Defensa Imperial de la Gran Bretanya s'ha pronunciat contrari a la construcció del túnel del Canal de la Mànega.

Es coneix que els anglesos d'avui no tenen la mànega massa ampla.

Quan de les coses se n'abusa massa, ja ningú no en fa cas. I això ha esdevingut, per exemple, amb els premis de bellesa.

Avui és fàcil de trobar, en la gran premsa europea, un anunci redactat, si fa no fa, en aquests termes:

"Senyoreta, amb premi de beutat autèntic, cerca col·locació en qualsevol lloc. Bona mecanògrafa."

Què hi farem! Són les majestats caigudes. "Sic transit gloria mundi", que diria el senyor de Montoliu ...

Segons els darrers telegrams, la guerra civil xinesa continua. El tifus, a més a més, fa estralls en les regions devastades per la fam.

Pobres xinesos! Entre els generals, el tifus i la fam, voleu dir que en quedarà cap de ben parat?

Es torna a parlar de l'assumpte de les multes imposades per la Dictadura.

Ens sembla evident — i de justícia — que les multes injustes i il·legals fossin tornades per aquells que, fora de tota llei, les imposaren.

Però deuran tirar-hi terra a sobre, car no en va vivim al país de la irresponsabilitat.

El govern francès ha prohibit la celebració de curses de braus en tot el territori de la República.

Com ens plauria una semblant prohibició en tot el territori de Catalunya!

Però estan verdes, encara.

“Ràdio Barcelona”, que se'ns està fent quelcom antipàtica, n'ensopega de tant en tant alguna. Ens referim a la tasca que va portant a cap de dotar d'altaveus els establiments benèfics i penitenciaris, per a retransmetre llurs concerts, que, dit sia de pas, són bastant deficients.

Es un gest lloable que els reclosos i malalts puguin oir, una hora cada dia, quelcom del que passa en el món forà, ells que resten tancats i allunyats de la vida veritable.

Comencem a veure algunes escaparates guarnides, optant als premis que atorga el Comitè de l'Exposició.

Si veniu a badar en el nostre, hi trobareu algun llibre que us interessarà. Recordeu sempre que el llibre és l'únic amic que no enganya.

Poal Aregall, en el banquet-homenatge que se li va fer la darrera setmana, va exposar la idea de crear una biblioteca anomenada “Del malalt i convalescent”, la qual va ésser acceptada unànimement.

A la via aristocràtica de Barcelona va celebrar-se un concurs d'elegància de cotxes automòbils.

Fou un èxit de fuleria. Una vegada més els nostres ulls han vist el ric desafiar el pobre.

La comissió executiva del monument a Mestre Guimerà, reprendrà, dintre de poc, llurs activitats per a convertir en realitat llurs propòsits, que són els de Catalunya, d'aixecar a no tardar el monument a l'insigne dramaturg.

Els “enganya-pagesos” han inventat un nou “timo”

Felicitem-los. Nosaltres som dels qui condemnariem els enganyats, per l'egoisme que demostren acceptant negocis i operacions enlluernadores.

¿Quan es convencerà la gent, que ningú dona res per res en aquest món?

L'Orfeó Llevant de la Barceloneta va organitzar, dissabte darrer, un festival pro-empresonats i exiliats.

Bé, molt bé per l'Orfeó Llevant.

Torna a estar empresonat Jaume Julià, l'ex-processat pel complot de Garraf.

No t'esveris, lector amic. Ara el retenen els braços amorosos de la seva muller, Marina Escriu, que fins no fa gaire fou dependenteta gentil i que va esperar, orgullosa, el retorn del promès.

L'ESQUELLA desitja a la catalaníssima parella un sens fi de benaurances.

A Madrid ha mort l'escriptor Gabriel Miró, que havia estat proposat recentment per a ocupar un silló de l'Acadèmia.

Ha mort després d'haver-li practicat una operació quirúrgica.

Reposi en pau.

Galeries Laietanes: Fa temps es parla de la batalla de la llengua. ¿Per què haveu imprès els prospectes de la segona exposició de l'Agrupació d'“Art Vivent” en una parla que no és la nostra?

Ara més que mai és quan deveu posar esment en aquestes coses.

“Madrid” i “Athlètic de Bilbao”, finalistes del campionat de futbol, varen disputar-se'l en el nostre Estadi.

Venceren els lleons del Nord per 3 a 2 en una partida disputadíssima i pròdiga en trompades.

Ara la joventut nacional, acabada la pilota, veurem què fa.

P. R.—No diu res. A més, n'hem parlat ja. Vós podeu fer altres coses millors.

B. X.—Va. Permeteu-nos us recomanem la compra d'un bon diccionari català. Us és molt convenient.

C. N.—No trobeu estrany que no us publiquem la vostra gasetilla. Ens abstenim de publicar-ne cap pel poc espai de què disposem. Altrament, la premsa diària ja ho ha fet.

R. C. (T. T. T.).—Escolteu, amic: Deixeu-vos d'escriure versos, per ara, i practiqueu bé el nostre idioma. Més endavant, si proveu de fer-ne algun altre, envieu-lo. Us direm altra vegada el nostre parer.

D. O.—Llàstima que no fossin tots els versos com els quatre primers! En anar-lo llegint, decau l'interès, i la versificació es fa deficient.

J. V. P.—Francament, no ens agrada. Vós teniu coses molt millors. Si n'envieu d'altres, els llegirem.

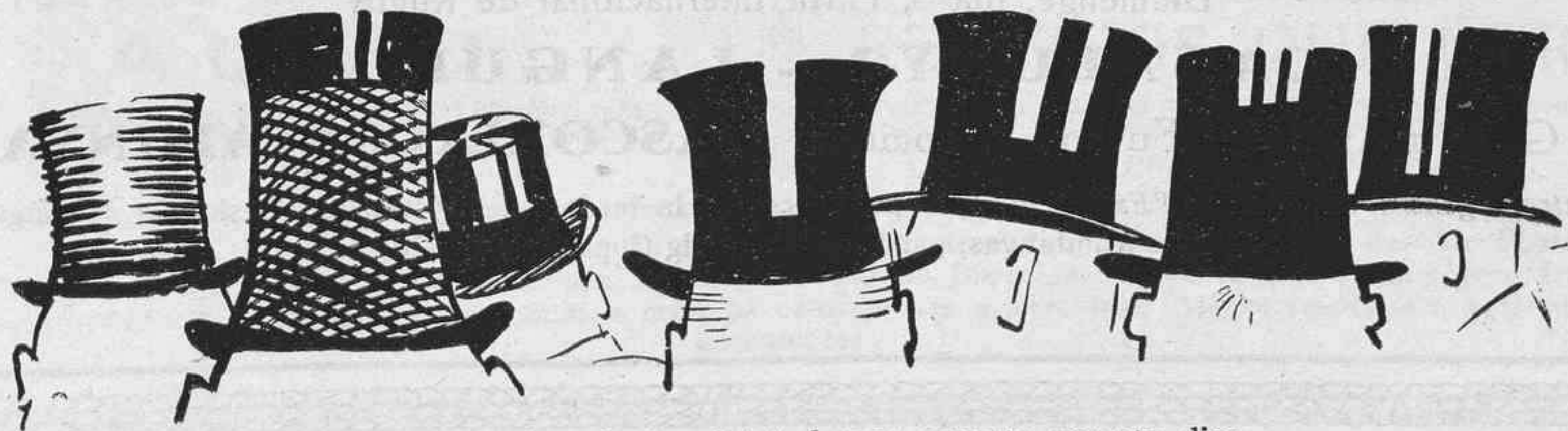
J. M. G.—Si preciseu un xic més, per a fer-lo d'interès, el corregirem i serà publicat. Esperem saber-ho.

J. V. J.—No podem publicar-vos-ho.

P. R.—No prodigueu tant l'escriure. Llegiu molt, tant com pugueu, i aleshores proveu de fer alguna cosa.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Imp. L'ESQUELLA i “La Campana”, Om, 8, Barcelona

Perspectiva de la ciutat durant aquests passats dies

Exposició de Barcelona 1930

Oberta de les deu del matí a les dues de la matinada

Preu d'entrada al recinte 1,05 pessetes

**Il·luminacions i fonts lluminoses des de la vesprada fins a les nou,
i de dos quarts d'onze fins a les dotze de la nit**

PALAU DE PROJECCIONS

La gran revista anglesa

WAKE UP AND DREAM (Desperta i somnia)

Preus per a les representacions

Llotges amb sis entrades.	75 pessetes
Butaques pati, rengle 1 al 5.	15 “
“ “ “ 6 al 10.	12 “
“ “ “ 11 al 24.	10 “
“ “ “ 25 al 34.	8 “
“ de pis, “ 1. ^a fila.	6 “
Els altres rengles.	4 “

Despatx d'entrades i localitats a la guixeta oficial de l'Exposició i al Centre de Localitats.

Dissabte i diumenge, matinées

**Des de el propvenent diumenge, dia 8, Grans festivals de la Setmana
Hotelera.-Dia 15, Gran Batalla de Flors.-Del 16 al 21, Setmana Andalus**

Dies 7, 8 i 9, en les Pistes de Tennis de l'Exposició, per la tarda,

GRAN MATCH JAPÓ-ESPANYA

per a la COPA DAVIS.—Els famosos Harada, Otha, Abe i Satoh contra Maior, Juanico, Sindreu i Saprisa

Entrada general amb accés a l'Exposició, 2,30 pessetes

ESTADI

Diumenge, dia 8, Partit Internacional de Rugby

CATALUNYA - LANGUEDOC

Gran match de Futbol Associació **VASCONIA - CATALUNYA**

*Entrada general amb accés a l'Exposició, 2,10 pessetes.—Per la tarda, en el Camp de Basket de l'Avinguda
de Muntanyas, partits del Torneig Copa EXPOSICIÓ*

SANTIAGO RUSIÑOL

L'AUTOR DE LA QUANTITAT
I DE LA QUALITAT

Heu-vos ací la llista de les seves obres (edició popular):

Anant pel món. (2. ^a edició)	Ptes. 2 (Esgotada)	La Verge del Mar	Ptes. 1'50
El místic. (2. ^a edició)	2	El despatriat	2
Oracions. Amb música d'E. Morera. (4. ^a edició)	2	El triomf de la carn	1'50
Fulls de la vida	2 (id.)	La illa de la calma (2. ^a edició)	2
Els Jocs Florals de Canprosa. (2. ^a edició)	1'50	L'homenatge	1'50
El bon policia	2 (Esgotada)	La lepra	1'50
Monòlegs. (2. ^a edició)	2	L'arma	1'50
La bona gent	2 (id.)	L'envelat de baix	1'50
Tartarin de Tarascó. D'A. Daudet.	2 (id.)	Glossari, per Xarau	2
El pati blau. (4. ^a edició)	2	El Català de "La Mancha" (Novel·la)	3'50
El poble gris	2 (id.)	El pobre viudo	2
La mare. (4. ^a edició)	2	A cà l'antiquari (Sainet.)	1'50
La «merienda» fraternal.	1'50	L'auca del senyor Esteve (Cinc actes) (2. ^a edició)	2
L'Alegria que passa.	1'50	"Gente Bien" (Sainet) (5. ^a edició)	1'50
L'heroic.	2 (Esgotada)	Els Naufrags	2
La fira de Neuilly	2	En Josepet de Sant Celoni (Novel·la) picaresca	2
Libertat!	2	"Souper-Tango" (Obra satírica en un acte)	1'50
La "Niña gorda" (Novel·la) 2. ^a edició	3'50	La casa de l'art (Peça en un acte)	1'50
Els savis de Vilatriata.	Ptes. 2 (Esgotada)	L'acaparador (Peça satírica en un acte)	1'50
L'auca del senyor Esteve (3. ^a edició) Novel·la	2 (id.)	Bataneros en comandita (Sainet de costums financiers en un acte)	1'50
L'hereu Escampa	2 (id.)	El català de "La Mancha", tragicomèdia en quatre actes	2
En Tartarin als Alps	2	"Chauffeur,... al Palace"!	1'50
La llei d'herència	2	Tenoriades, peça en un acte	1'50
Aucells de pas	2	Casament de conveniència, en tres actes	2
La intel·lectual	2	La niña gorda	3'50
El redemptor	2	Màximes i mals pensaments	2
Cors de dona	2	Els Analfabets, Comèdia en dos actes i tres quadres	2
El teatre per dins	1'50	Ocells de fang	5
Dol d'«al·livi»	1'50	Jardins d'Espanya (Esplèndida edició.) Quaranta làmines en color. Amb text d'eminentes escriptors. Un tom-carpeta, en foli	25
El daltabaix	2	Les dues filles	1'50
El titella pròdig	1'50	Miss Barceloneta	2
La nit de l'amor	1'50		
Del Born al Plata. (Impressions de viatge. 8. ^a edició)	3'50		
Port-Tarascó, d'Alfons Daudet. Tra- ducció	2		
El pintor de miracles	1'50		

P R O X I M A M E N T

GIRONA

de B. PÉREZ GALDÓS

Traduïda al català per JOSEP BURGAS

JOAQUIM M.ª BARTRINA

ALGO

Compilació de poesies que, pel seu contingut filosòfic, forma un llibre que no se'n vol desprendre ningú que el posseeix

PREU: 6 PESSETES

DE GRAN EXIT

Com vaig assassinar Georgina

per DOMÈNEC GUANSÉ

Preu: 3,50 ptes.

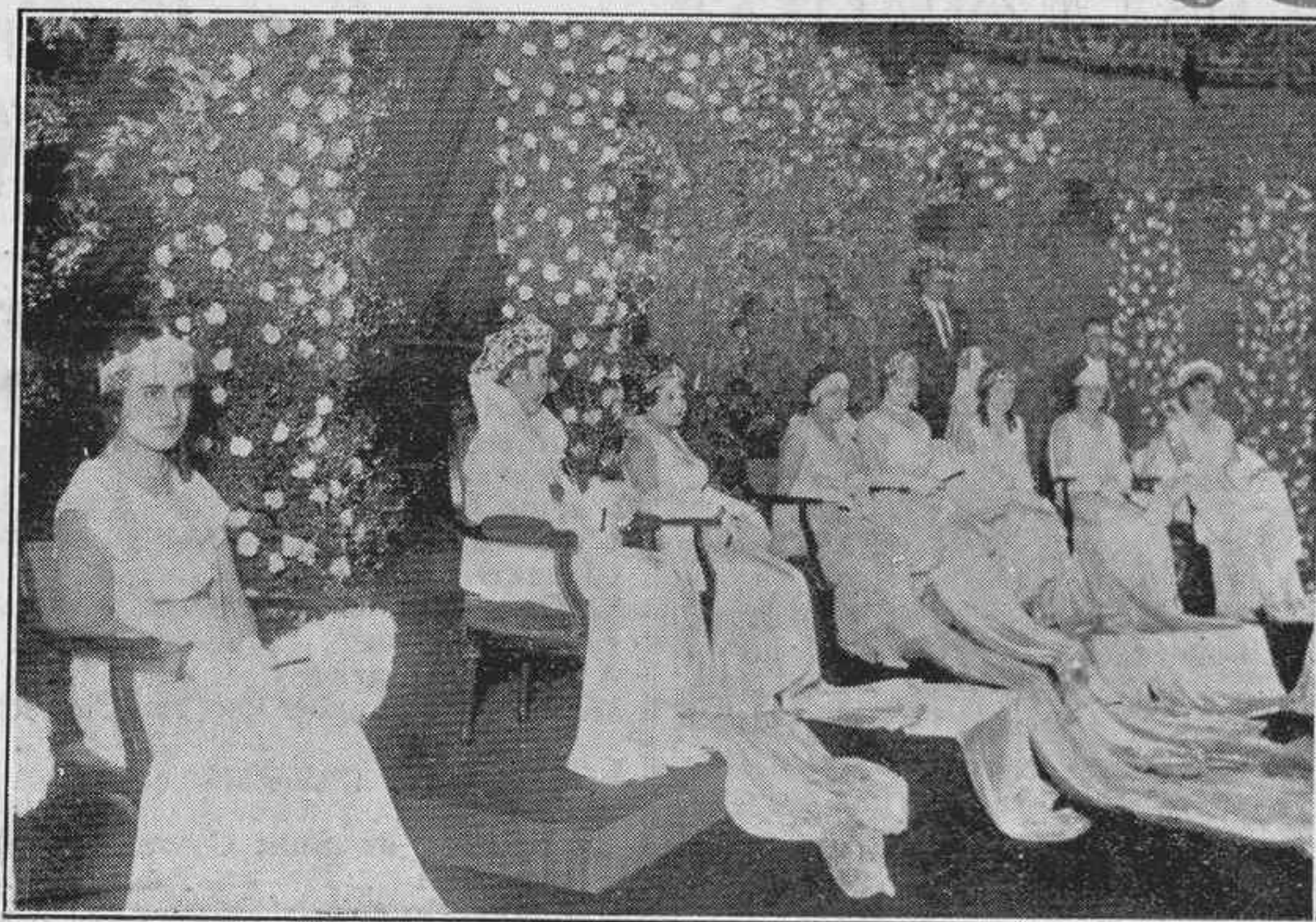
MEDICINA CASERA

REMEDIOS QUE CURAN

Tratamientos sencillos y curas fáciles para toda clase de accidentes y pequeñas enfermedades

PRECIO: 2 PESETAS

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponsals se'ls atorguen descomptes

La reina de les reines presidint la festa

Les reines i la seva cort d'amor